

Sygn. akt II KK 268/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak

w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 258 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 29 października 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt X Ka 1016/14

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia

w Warszawie z dnia 11 czerwca 2014 r., sygn. akt V K 1125/07,

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, obciążając
skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego D. K. został uznany winnym przestępstwa z art. 258 § 2 k.k., popełnionego od co najmniej 1999 r. do dnia 18 października 2000 r., i skazany za nie na karę 1 roku pozbawienia wolności, z zaliczeniem na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania. Od wyroku tego apelował obrońca oskarżonego, podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazę art. 92 k.p.k. i rażącą niewspółmierność kary z uwagi na niezastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania. Po jej rozpoznaniu Sąd Okręgowy w Warszawie, utrzymał w mocy orzeczenie Sądu pierwszej instancji, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

W kasacji wywiedzionej od wyroku Sądu Okręgowego obrońca zarzucił obrazę art. 439 § 1 pkt 8 w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 410 oraz art. 92 k.p.k.

przez dowolne ustalenie, że działalność oskarżonego związana z prowadzeniem komisju samochodowego, w ramach której dopuścił się on przestępstwa paserstwa i fałszowania dokumentów samochodowych, za które skazano go w 2000 r., była także działalnością w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, odnośnie do udziału w której przypisuje mu się obecnie przestępstwo z art. 258 § 2 k.k., a nadto art. 7 k.p.k. i art. 53 § 1 i 2 k.k. Wywodząc w ten sposób, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym. W odpowiedzi na tę skargę, prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Rozpoznając tę kasację, Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ta jest rzeczywiście bezzasadna w stopniu oczywistym, stąd jej oddalenie na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Pierwszy z podniesionych w tej skardze zarzutów, a więc rzekomej obrazy art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z przesłanką rzeczy osądzonej, jest całkowitym nieporozumieniem. Pojawia się on dopiero w kasacji w związku z wywodami Sądu odwoławczego na gruncie zarzuconej w apelacji obrazy art. 92 k.p.k., jako że w uzasadnieniu tego zarzutu wskazywano właśnie, że oskarżony został skazany uprzednio wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim z dnia 19 października 2000 r., w sprawie II K 2/02, za przestępstwo paserstwa samochodowego i posługiwanie się sfalszowanymi dokumentami, którą to działalność przypisuje mu się teraz jako działalność realizowaną w grupie przestępczej.

Sąd odwoławczy w związku z powyższym wskazał, że w przywoływanym wyroku z 2000 r., chodziło o konkretne przestępstwa wypełniające znamiona czynów z art. 270 i 291 k.k., podczas gdy w obecnym procesie chodzi o sam udział w grupie przestępczej, a nie o popełnianie w jej ramach określonych przestępstw. W kasacji jej autor podnosi jedynie, że przecież chodzi o te same działania faktyczne oskarżonego, jakby nie rozumiejąc, iż w przypadku grupy przestępczej sam udział w niej stanowi zachowanie określonej osoby odrębne od zachowań polegających na popełnianiu w tej grupie konkretnych przestępstw, a tym samym że chodzi o odpowiedzialność za dwa różne rodzaje czynów zabronionych. W konsekwencji, pod tym względem skarga ta jest oczywiście bezzasadna, jako że

nie można mówić, aby skazanie za przestępstwa z art. 270 i 291 k.k., które miało miejsce w 2000 r. stanowiło przesłankę rzeczy osądzonej, wykluczającą możliwość skazania tej samej osoby za przestępstwo udziału w grupie przestępczej.

Jeżeli chodzi natomiast o zarzut drugi, to należy mieć na uwadze, że jest to w istocie kontestacja wywodów Sądu odwoławczego, który w ramach zarzutu błędu co do ustaleń faktycznych szczegółowo analizował depozycje, które legły u podstaw przyjęcia tych ustaleń. Sąd ten nie oceniał, lecz jedynie kontrolował ocenę dowodów dokonaną przez Sąd *meriti* w aspekcie wymogów wynikających z art. 7 k.p.k. W kasacji nie podniesiono przy tym bynajmniej zarzutu, aby Sąd odwoławczy nie wywiązał się z wymogów wskazanych w art. 433 § 2 czy art. 457 § 3 k.p.k. Brak takiego zarzutu wskazuje zaś na to, że Sąd w sposób prawem przewidziany odniósł się do zarzutu apelacyjnego, tyle tylko, że w sposób, który nie zadowala skarżącego. Brak takiego zadowolenia nie oznacza jednak, że doszło w tej sprawie do rażącego naruszenia prawa, i to mogącego mieć istotny wpływ na treść wyroku. Tym samym i ten zarzut jest zarzutem całkowicie bezzasadnym.

Co się zaś tyczy trzeciego z zarzutów, a to obrazy art. 53 § 1 i 2 k.k., to jest to w istocie zarzut w ogóle niedopuszczalny. Przepisy te nie mają bowiem charakteru stanowczego i nie wprowadzają żadnego nakazu, którego naruszenie stanowiłoby obrazę prawa. Nie jest zaś prawdą, aby Sąd odwoławczy, wypowiadając się w przedmiocie apelacyjnego zarzutu niewspółmierności wymierzonej kary, nie wypowiedział się co do podnoszonych już w środku odwoławczym, a obecnie ponawianych w kasacji, okoliczności związanych z ustabilizowanym trybem życia skazanego. Wskazał bowiem w dość obszernych wywodach (k. 1071), dlaczego nie dostrzega podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, podkreślając, że nie znajduje powodów do odmiennej niż to uczynił Sąd *meriti* prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego, także w aspekcie aktualnej jego sytuacji życiowej. W istocie więc autor kasacji próbuje w ten sposób obejść zakaz płynący z art. 523 § 1 *in fine* k.p.k.

Powyższe wskazuje, że żadne z uchybień, o jakich mowa w niniejszej kasacji nie miało w sprawie miejsca, stąd też oddalenie tej skargi jako oczywiście bezzasadnej. Oddalając ją z tego powodu Sąd Najwyższy – stosownie do art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – obciążył skazanego kosztami sądowymi postępowania

kasacyjnego, a mając na uwadze charakter podniesionych zarzutów, zdecydował o sporządzeniu z urzędu uzasadnienia tego postanowienia.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.